

РАЗЛИКИ МЕЖДУ ПОКАЯНИЕТО И РАЗКАЯНИЕТО

В сравнението на два необикновени образа-на двамата апостоли Петър и Юда Искаротски, ние можем да видим разликите между покаянието и разкаянието. Два тежки греха и две различни реакции след тях в резултат на покаяние и разкаяние. Това може да даде стимул на всеки човек с искрено сърце да преразгледа своята духовна позиция и да види как той стои пред Господа. Нека първо да си спомним как Петър се отрече три пъти от Господ и как петела запя според Неговите думи.

Как Петър си спомни за думите на Господа и горко заплака.

Да си припомним и за Юда, който предаде Христос и видя, че Той е осъден, разкая се и върна сребърниците на свещениците, но отиде и се обеси. Петър съгреши тежко като се отрече от Господа. За да не изглежда тази постъпка маловажна за никой, нека да си припомним и думите на Христос в евангелието на Матей 10:32,33 за всеки, който се отрече от Него. Виждате какви са сериозни последствията. Ако Господ спре да ходатайства за някой от нас пред Небесния Отец, как бихме могли да устоим в живота?

Петър се оказа в отчайващо трудно положение. И той и Юда съгрешиха тежко, но единия получи милост, а живота на другия приключи трагично. Защо има такава разлика? Защото единия се покая, а другия се разкая! Юда призна греха си и дори го направи пред свещениците, но той не получи прошка. Ясно е, че той извърши тежък грех, но и отричането на Петър също е тежък грех. Но когато Петър се покая и горко плака за греха си, Господ не само му прости, но и го постави в служение. Тук трябва да разгледаме някои духовни истини, които ще ни покажат разликите между покаянието и разкаянието, и това може да ни послужи в собствения ни живот за наша проверка.

Нека обърнем внимание на въпроса, който възкръсналия Господ зададе на Петър три пъти: "Симоне Йонов, любиш ли Ме?" Мислили ли сте някога за значението на този въпрос? Защо Господ говори точно за любовта към Него? Някои казват, че трикратното повторение на този въпрос съдържа лек намек за трикратното отричане на Петър.

Разбира се, това не може да се отрече. Но въпросът за любовта, отправен именно към Петър точно след неговото съгрешение, е именно във връзка с неговото покаяние. Има ли връзка между любовта и прошката? Безесловно, и то най-пряка!

Да си припомним за какво получи прошка жената, която уми нозете на Господа със сълзи и ги изтри с косите си, за покаянието ѝ, което беше безсловесно. Сам Господ подчертава най-важния аспект на това мълчаливо покаяние: "Прощават ѝ се многото грехове (защото тя обикна много), а на когото малко се прощава, той малко обича."

На Петър се прости много, прости му се тежък грех, и ако ние приложим това правило на любовта, даваща прощението, тогава Петър обичаше много. Ние знаем, че той ревнуваше за Господ и беше готов да положи живота си за Него. Да, Петър се препъна, но това беше грешка на

любовта му, на горещата му любов, която в нещо не пресметна силите си и ги надскочи. Любовта не е приятел с аритметиката, тя не умее да пресметва. Затова Господ даде прошка на Петър.

Когато Юда Искаротски съгреши, ясно е, че го направи от любов към себе си и към парите. Тук можете да видите кардиналната разлика в мотивите на греха. Господ измерва не само тежестта на действителното престъпление, но Той взема под внимание мотивите на постъпката, движението на сърцето и намеренията на душата, това, което е скрито от хората. Ние не можем да претеглим това, но Господ го претегля. Реакцията на Петър на въпроса на Исус за любовта му към Него, означава твърде много, писано е, че той се наскърби.

Но нека да разгледаме и второто правило, въз основа на което Петър получи прощение: "Защото скръбта по Бога ражда спасително покаяние, което води до спасение и не оставя разкаяние, а светската скръб ражда смърт." (2Коринтяни 7:10)

Когато Петър съгреши и видя погледа на Исус, той плака горко. Неговата печал беше огромна. Той силно скърбеше за греха си.

Също и когато Господ го попита три пъти едно и също нещо, Петър се наскърби. Това беше скръб заради Господа, че не е могъл да Му угоди, че Го е подвел в толкова критичен момент. Да, скръбта заради Господа е трудно преживяване, но тя дава покаяние, а покаянието дава опрощение на греховете.

Ясно е, че скръбта, която изпитваше Юда, беше светска скръб. Тя се дължеше на разочарованието от неосъществените му светски планове. Да, Юда умееше да пресмята парите, умееше да пресмята и постъпките си. Той пресмяташе всичко. И в своите си пресмятания, той се посрами. Юда имаше светска скръб и затова, тя произведе смърт, вместо прощение.

Нека да видим и третата разлика между покаянието на Петър и разкаянието на Юда: "Защото ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове, а едно страшно очакване на съд, и на огнен гняв, който ще погълне противниците." (Евреи 10:26,27)

Юда съгреши самоволно, т.е. целенасочено и пресметливо. Той извърши всичко съзнателно, стъпка по стъпка вървеше към целта си, не само да предаде, а да продаде, да спечели пари за своята принадлежност към Бога. Това беше продажна стъпка на човек, който стоеше в присъствието на Господа. Но Петър съгреши напълно несъзнателно. Той самият дори не очакваше, че горещата му натура ще залитне така, и то в грешната посока. Просто огненият му нрав, който винаги се изправяше за бой, този път излезе извън контрол. Ясно е, че грехът на Петър е неволен грях. Затова той беше простен, въпреки сериозността на прегрешението си.

Петър имаше още едно, четвърто предимство пред Юда, което му даде покаяние-Господ беше предвидил това, което щеше да му се случи и затова, Той се моли за него.

Но Юда беше лишен от тази привилегия. Защо?- Защото Господ Христос ходатайства за Своя народ, за Невястата Си. С поведението си Юда отдавна се беше отделил от Божия народ, защото още в началото той беше крадец. Това беше първата стъпка на отделянето му от Господа, но той не се спря с нея, а продължи и стана предател, което е втората стъпка от падението му. Самоубийството е третият етап от падението му, който вече неотменимо го заведе в ада.

Петър винаги се държеше за Господа, стремеше се към Него с цялата си сила, затова и ходатайството на Господа го подкрепяше в момента, когато собствената му сила не беше достатъчна, за да се пребори с изкушението.

И днес Христос ходатайства за нас, и там, където нашата сила може да ни подведе, където можем да се окажем слаби в борбата с изкушението, ние трябва да помним, че Господ се е молил за нас и Той продължава да ходатайства за нас! Затова, не трябва да гледаме на нашата слабост, а трябва да гледаме на Христос! Застъпничеството Му е ръка на помощ, протегната не само към Петър, но и към нас. Дръжте здраво тази ръка!

Тя никога няма да ви подведе!

И последното, с което се различават покаянието на Петър и разкаянието на Юда е нещо, което може да ни насърчи: „Защото праведният и седем пъти да падне, пак става, докато нечестивите нещастieto ги поваля.“ (Притчи 24:16)

Да, Петър падна, но това не беше падане на грешник, а на праведник. Не трябва да считате, че паденията са еднакви, и че няма разлика кой пада. Не, те са различни и има разлика кой пада, защото падането на праведника ще го подбуди към ревност, когато се изправи. Той ще помни своето падане и чрез опита си ще помага и утвърждава мнозина други, както Господ е завещал на Петър.

Но падането на човек, ходещ в грях, който той обича, е падане на грешник, падане като на Юда. Юда Искарот живееше с греха и беше само въпрос на време, кога той ще го завладее. Господ дълго търпи, но после предава човека в ръцете на неговото беззаконие.

Праведният човек се стреми да запази верността си към Господа, да запази чисти духовните си дрехи. Във всичко това, той е движен от любовта си към Господа. Грешника може да ходи в дворовете на Бога, но на първо място в живота си той има своите светски интереси и своите користни сметки.

Сравнението на тези два образа ни помага да проверим себе си, да се събудим и да умножим упованието си в Господа Христа.

На Него да бъде вечна слава! Амин.

Превод: Светлина за теб